

Պարույր Սևակ

Անջատում

Լռություն է: Խորունկ: Խորհրդավոր:
Ամեն ինչ է լռել: Եվ լռել է այնպես,
Ինչպես բառարանում բառն է լռում:
Եվ գիշերը չունի տասներկու ժամ,
Այլ կրկնակի: Խոտի թարմ բուրմունք է գալիս
Այս ասֆալտի՞ց արդյոք,
Թե՞ այս տըրամվայից,
Որ ձգվել է հիմա լուռ փողոցում՝
Ինչ-որ հեքիաթական թրթուռի պես:
Ուրեմն անջատված է հոսանքն էլեկտրական:
«Անջատվա՛ծ է»:
Այս բառն ինձ դարձրել է կշեռք
Եվ ուզում է իր ճիշտ քաշն իմանալ: Մակայն
Իմ խեղճ թվացույցին այդքան թվեր չկա՛ն...
Ո՞ր ես: Ի՞նչ ես անում: Անջատվա՛ծ եմք:
Մագնիսական դա՛շտ կա: Անջատվա՛ծ եմք:
Խնձորն էլ են քամում - հյութը հանում միջից:
Այդպես էլ մենք ահա... անջատվա՛ծ եմք...
Ֆուտբոլասեր չեմ ես: Բայց աչքերիս դիմաց
Ինչ-որ մի գնդակ է անվերջ կաղում-խաղում:
Խենթանում են այսպե՞ս: Գնդակն ի՞նչ գործ ունի

Ի՛նձ հետ, լռությա՛ն հետ և մեր անջատմա՛ն հետ...

Եվ այս սեր կոչվածը գուցե սեր չէ բնավ,

Այլ շշակի ձայն է, կայարանի աղմուկ,

Եվ կանացի ձեռք է՝ ճյուղի նման ջարդված...

Տեսնես թե աշխարհում կա՞ գեթ մի կենտ լեզու,

Որ չունենա իր մեջ այս «անջատվել» բայը:

Թե կա՞ ես փոխում եմ ազգություն՛ներս...

Կա՞: Պատասխան չկա: Լռություն է:

Ճիշտ է, որ պատասխան իրոք չկա,

Բայց և լռությո՛ւն չէ: Համատարած ճի՛շ է:

Համատարած կա՛նչ է: Համատարած գոռո՛ց:

Քառահատոր հսկա բառարանը հիմա

Մե՛կ բառով է լցված՝ «անջատվել»-ով:

Եվ մե՛կ միտք է հիմա մեջըս գոռում-գոչում,

-Աշխարհում կա՞ արդյոք գոնե մի կե՛նտ լեզու,

Որ չունենա իր մեջ այս «անջատվել» բայը:

Թե կա՞ ես փոխում եմ ազգություն՛ներս...

30.IX.1961թ.

Երևան